

Tuhhandid, kes heitsid hana sängi,
Tuhhandid weel murre-keppi naal.
Hirmo aiab surma-lippo tiivas —
Keik ma-ilm on kui üks surno-saal.

Waggad waimud! ollete mo ümber?
Näte keik jo taewas selgeste?
Ühte ainust heältki andke pilwest —
Üksford nähha meie üllesse!

Agga lullus seisab se külm tempel,
Surm ei rāgi — haudas pimmedus.
Ello küwab õisi meie ette,
Meie takka nidab kaddurvus.

Issa! et sa ära tähtedegi
Emalt ja ka liggi wallitsed.
Et sa lohbe, kui ma efsin, hūad,
Ning kui kulen, mo meest tallitsed,

Se mind tõstab lahkumisse te peäl,
Kui surm terretamas hirmoga.
Hommikunne koit mo mele tulgo
Kui jään õhto nuttes maggama.

Armsad, nago õsel ku te-kāial
On need motted fest, mis mõdalāind;
Issa lohta paistab kõrgest ärra
Mis so woimus, mis so heidus teind.